

Mediji in informacije

Sodišče Evropske unije
SPOROČILO ZA MEDIJE št. 31/17
Luxembourg, 15. marec 2017

Sodba v zadevi C-536/15
Tele2 (Netherlands) BV, Ziggo BV in Vodafone Libertel BV/Autoriteit
Consument en Markt (ACM)

Soglasje naročnika telefonskih storitev k objavi njegovih podatkov zajema tudi uporabo teh podatkov v drugi državi članici

Regulativni okvir, ki je znatno harmoniziran in s katerim je mogoče v celotni Uniji zagotoviti enako izpolnjevanje zahtev v zvezi z varstvom osebnih podatkov naročnikov

Belgijska družba European Directory Assistance (EDA) ponuja telefonske imeniške storitve in storitve zagotavljanja imenikov, dostopne z belgijskega ozemlja. Ta družba je podjetje, ki dodeljuje telefonske številke naročnikom na Nizozemskem (in sicer Tele2, Ziggo in Vodafone Libertel), zaprosila, naj ji dajo na razpolago podatke o svojih naročnikih, pri čemer se je v zvezi s tem sklicevala na obveznost, določeno v nizozemskem pravu, s katero je prenesena evropska Direktiva o univerzalnih storitvah¹. Ker so ta podjetja menila, da jim zadevnih podatkov ni treba posredovati podjetju s sedežem v drugi državi članici, so posredovanje zahtevanih podatkov zavrnila.

College van Beroep voor het bedrijfsleven (višje upravno sodišče za gospodarske zadeve, Nizozemska), ki obravnava spor, je Sodišču predložilo vprašanje za predhodno odločanje. Poleg vprašanja, ali mora podjetje dati podatke o svojih naročnikih na voljo ponudniku imeniških storitev in imenikov, ki ima sedež v drugi državi članici, to sodišče v primeru pritrdilnega odgovora sprašuje, ali je treba naročnikom dati na izbiro, da svoje soglasje dajo ali ne glede na državo, v kateri podjetje, ki te podatke zahteva, opravlja svoje storitve. V zvezi s tem nizozemsko sodišče sprašuje, kako je treba uravnotežiti spoštovanje načela prepovedi diskriminacije in varstvo zasebnosti.

Sodišče v sodbi z današnjega dne v odgovoru na prvo vprašanje ugotavlja, da **Direktiva o univerzalnih storitvah zajema tudi vsako zahtevo podjetja s sedežem v državi članici, ki ni država članica, v kateri imajo sedeže podjetja, ki naročnikom dodeljujejo telefonske številke.**

Iz besedila upoštevnega člena² direktive je namreč razvidno, da ta člen zajema vse primerne zahteve dajanja na razpolago za namene zagotavljanja javno dostopnih imeniških storitev in imenikov. Poleg tega ta člen zahteva, da je dajanje na razpolago izvedeno pod nediskriminatornimi pogoji.

Ta člen torej ne določa nobenega razlikovanja na podlagi tega, ali zahtevo vloži podjetje, ki ima sedež v državi članici, v kateri ima sedež tudi podjetje, na katero je ta zahteva naslovljena, ali v drugi državi članici. Neobstoj takega razlikovanja je v skladu s ciljem, ki mu sledi direktiva, namen katere je zlasti, da se v celotni Uniji zagotovi razpoložljivost zelo kakovostnih javno dostopnih storitev z učinkovito konkurenco in izbiro.

Poleg tega zavrnitev, da se dajo prosilcem na razpolago podatki o naročnikih, zgolj zato, ker je sedež teh prosilcev v drugi državi članici, ne bi bila združljiva z načelom prepovedi diskriminacije.

¹ Direktiva 2002/22/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 7. marca 2002 o univerzalni storitvi in pravicah uporabnikov v zvezi z elektronskimi komunikacijskimi omrežji in storitvami (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 13, zvezek 29, str. 367), kakor je bila spremenjena z Direktivo 2009/136/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. novembra 2009 (UL 2009, L 337, str. 11).

² Člen 25(2) Direktive.

Glede vprašanja, ali je treba naročnikom dati na izbiro, da svoje soglasje dajo ali ne glede na državo, v kateri podjetje, ki zahteva podatke, opravlja svoje storitve, se Sodišče sklicuje na svojo sodno prakso.³ Če je podjetje, ki je naročniku dodelilo telefonsko številko, tega naročnika obvestilo o možnosti posredovanja njegovih osebnih podatkov drugemu podjetju zaradi objave teh podatkov v javnem imeniku in je ta privolil v to objavo, naročniku ni treba ponovno privoliti v posredovanje teh podatkov drugemu podjetju, če se zagotovi, da zadevni podatki ne bodo uporabljeni za druge namene kot za tiste, za katere so bili zbrani ob prvi objavi.

V teh okoliščinah namreč **posredovanje teh podatkov drugemu podjetju, ki namerava objaviti javni imenik, ne da bi ta naročnik še enkrat privolil v to, ne more krši samega bistva pravice do varstva osebnih podatkov**, kot je določena v Listini Evropske unije o temeljnih pravicah.

Dalje, Sodišče je ugotovilo, da podjetje, ki zagotavlja javno dostopne imeniške storitve in imenike, ne glede na kraj sedeža v Uniji deluje v regulativnem okviru, ki je znatno harmoniziran in s katerim je mogoče v celotni Uniji zagotoviti enako izpolnjevanje zahtev v zvezi z varstvom osebnih podatkov naročnikov.

Zato **podjetju, ki svojim naročnikom dodeljuje številke, prošnje za soglasje, ki jo naslovi na naročnika, ni treba oblikovati tako, da ta naročnik to soglasje da ločeno glede na državo članico**, v katero se njegovi podatki lahko posredujejo.

OBVESTILO: S predlogom za sprejetje predhodne odločbe lahko sodišča držav članic v zvezi s sporom, o katerem odločajo, Sodišču predložijo vprašanja o razlagi prava Unije ali veljavnosti aktov Unije. Sodišče ne odloči o nacionalnem sporu. Zadevo reši nacionalno sodišče v skladu z odločbo Sodišča. Ta odločba je enako zavezujoča za druga nacionalna sodišča, ki obravnavajo podoben problem.

Neuradni dokument za medije, ki Sodišča ne zavezuje.

[Celotno besedilo](#) sodbe je objavljeno na spletnem mestu CURIA na dan razglasitve.

Kontaktna oseba: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 43032793

---

³ Sodba Sodišča z dne 5. maja 2011, *Deutsche Telekom* ([C-543/09](#)).